

GULDSTENEN

LAYNA I

Denne bog er tilegnet mine børn
Yves, Xavier, Alvin, Theon, Dina og Mira

ANNE METTE ASP
GULDSTENEN
LAYNA 1

Tellerup

Layna #1: Guldstenen
© 2025 Tellerup A/S
DK-4180 Sorø
Omslag: Danielle Finster
Typografisk design: foxyeditor
Tryk: Balto Print, Litauen

ISBN: 978-87-588-5539-4

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Rakkerunge

„Der er hun!“ Møllerdrengens hæse stemme hørtes tydeligt gennem den bidende vind. „Tag hende!“

Jeg lå gemt i krattet bag Gelkims lade, men de havde åbenbart set mig gennem grenene.

Landsbyungerne. Som altid anført af den store Mark fra møllen.

Pokkers også. Nu skulle der fart på.

Jeg tog flugten op ad skrænten.

Den var fyldt med brændenælder, men måske kunne det afholde dem fra at følge efter.

Nælderne sved mine bare ben.

„Rakkerunge!“ hylede Mark, og da jeg standsede og drejede mig, så jeg dem stå for foden af skrænten og glo op efter mig.

Foruden Mark som var fjorten og næsten lige så høj som en voksen mand, var der de tolvårige tvillinger, Ture og Kemp, som altid var hvor Mark var.

Slænget kaldte jeg dem.

Alle børnene i landsbyen frygtede dem, og når de havde udset sig et offer, var det om at komme af vejen.

Men for det meste var det mig de var efter ... mosekone-
nens datter.

I virkeligheden var mor slet ikke en mosekone selvom mange kaldte hende sådan. Hun havde ingen trolddoms-
kræfter og var bare god til at tage sig af sår og sygdom.
Men alle de dumme unger var bange for hende og holdt sig på lang afstand af mosen hvor vi boede.

Jeg rakte tunge ad dem. Det kunne jeg roligt gøre, for hvis de havde haft planer om at vove sig op gennem brændenælderne, havde de gjort det for længst.

„Du kan vente dig!“ Det var Mark igen, og jeg kunne selv på afstand se at han var rød i hovedet under det hør-
farvede hår. Han rystede sin knyttede næve mod mig.
„Forbandede rakkerunge!“

„Nemlig. Bare vent, din dumme tøs!“ De mørkhårede tvillinger truede også ad mig.

Jeg vendte ryggen til dem uden at bryde mig om deres trusler og travede resten af vejen op ad skrænten. Der var ingen grund til at skynde sig. Hvis drengene ville have fat i mig, skulle de først en omvej rundt om søen, og til den tid ville mit forspring være for stort.

Alligevel gav jeg mig til at løbe da jeg nåede op på en-
gen. Mine ben brændte, og jeg ville hjem så hurtigt som muligt.

Mor vidste hvad man skulle gøre for at lindre smerterne.

Hvis hun var der.

Det var sidst på eftermiddagen, og hun kunne godt være ude at samle urter. Eller ude for at se til en der var blevet syg, for selvom mange mennesker var lidt bange for hende, var hun meget efterspurgt. Det var altid Kaja fra Skovhytten som blev tilkaldt hvis en ko havde fået kolik eller nogen havde skåret sig i fingeren.

Det svuppede under tærne. Engen var blød på denne tid af året, og det gjaldt om at sætte fødderne de rigtige steder hvis man ikke ville synke helt ned i det våde græs. Jeg kendte alle de bedste tuer og løb i en bue uden om det sted hvor åen var gået over sine bredder. Faktisk var det helt rart at løbe her hvor vandet sprøjtede for hvert skridt. Det dulmede lidt på den brændende fornemmelse.

Men det var også koldt. Vinden var taget til i løbet af dagen, og den bed gennem min brune bomuldsjole og fik mig til at længes efter varmen fra ildstedet. Hvis nu bare mor var hjemme.

Jeg nåede den smalle sti der førte ind i skoven, og fulgte den et stykke. Her var der knap så vådt, og jeg satte farten op.

Der var ikke så langt igen.

En allike lettede med et kort skrig fra en lavthængende gren da jeg drejede til venstre ad en ny sti, den der førte

til vores hytte. Træerne stod tæt og velkendt, jeg var så vant til at være i skoven at den ikke skræmte mig. Ikke engang når det var mørkt. Landsbybørnene derimod vovede sig kun derind hvis de var flere sammen og da slet ikke efter mørkets frembrud.

Dumme unger. Krystere alle som en.

Jeg var ikke venner med nogen af dem ... de undgik mig, og jeg undgik dem. Den eneste jeg engang havde været en smule venner med, var Lilje fra Holmegården, men det var slut for længe siden. Vi legede lidt sammen som små, men da vi kom i skole, ændrede det sig.

De andre børn kaldte mig rakkerunge og var altid efter mig, og det var mere end Lilje kunne klare.

Hun begyndte at komme med undskyldninger når jeg spurgte om vi skulle lege, og til sidst forstod jeg at hun var bange for at de andre også skulle drille hende. Fra den dag kiggede jeg lige igennem hende selvom jeg godt så hvor hun krympede sig ved det. Det fortjente hun, så fej hun var.

Jeg knyttede hænderne.

Mor var ked af at jeg ikke havde venner, men jeg var ligeglad. Der var ikke en eneste af de landsbyunger som var værd at samle på. Så hellere være alene og gøre hvad man ville i fred. Være i skoven, se på fuglene og klatre højt op i de store, gamle træer. Bygge huler og hemmelige udkigsposter. Svømme i åen om sommeren selvom jeg ikke måtte for mor.

Og tænke tanker. Drømme om hvordan verden så ud på den anden side af mosen, den side hvor landsbyen ikke var. Der hvor det græsbevoksede hjulspor førte over bakker og engdrag og videre ud i landet.

Oftede spekulerede jeg på hvad der mon var for enden af det hjulspor. Mor sagde at det førte til den næste landsby og den næste igen. Men jeg var sikker på at det var mere end det, og jeg vidste at jeg en dag ville følge hjulsporet for at finde ud af det.

Jeg løb det sidste stykke til Skovhytten. Det var ikke mor der havde fundet på det navn ... det havde den heddetsiden den blev bygget for mange år siden. De brede bjælker var mørkebrune af ælde, og der groede grønligt mos mellem revnerne.

Taget holdt stadig, men nogle gange kom der vand ind hvis det regnede særlig voldsomt. Så satte mor en spand under for at der ikke blev oversvømmelse på gulvet. Havde jeg haft en far, var taget sikkert blevet repareret, men ham der var med til at lave mig, forlod mor for mange år siden. De folk i landsbyen der huskede ham, sagde at han var en af de omstrejfende, en rakker, og at det var godt mor var sluppet af med ham.

Jeg havde flere gange spurgt mor om ham, især når de andre børn havde råbt rakkerunge eller horeunge efter mig. Men hun sagde altid kun at han var en god mand, hendes Coan, og at der ikke var mere at sige.

En dag for nylig hvor jeg igen spurgte, vendte hun an-

sigtet bort og sagde at jeg skulle gå ud for at samle brænde, men jeg nåede at se tårerne i hendes øjne. Derfor spurgte jeg ikke mere, for jeg ville ikke gøre hende ked af det.

I stedet drømte jeg nogle gange om at han vendte tilbage for at bo sammen med os. Så ville mor aldrig mere sidde og se sørgmodigt ud ad vinduet.

Knap forpustet af løbeturen skubbede jeg den frønnede trædør op. Hængslerne knirkede som de plejede, og jeg trådte ind i stuens halvmørke og kastede et blik rundt, men der var ingen hjemme. Tæpperne lå pænt i alkoven som vi havde efterladt dem om morgenen, og ildstedet var næsten koldt.

Jeg satte mig ved bordet og mærkede ned over mine ben. Der var blærer flere steder, og huden rødmede og brændte. Jeg måtte selv prøve at finde noget der kunne lindre det. Mors urtesalve, måske. Den var god til lidt af hvert.

Jeg fandt den i hjørneskabet mellem en mængde flasker og små krukker ... en lille flaske af mørkt, farvet glas som jeg havde set flere gange når mor brugte noget af indholdet.

Den skulle rystes først. Derefter hældte jeg forsigtigt lidt ud i min hulede hånd. Salven var grønlig og næsten flydende, og man skulle passe på ikke at spilde. Det havde taget mor lang tid at finde ingredienserne og blande den.

Jeg smurte begge ben ind, og den krydrede duft smøg

sig om mig som et løfte om at nu blev det hele bedre.

Det blev det også, ja, faktisk med det samme. Salven lagde sig kølende mod huden, og gradvist aftog den brændende fornemmelse. Jeg sukkede lettet, satte proppen i og lod flasken stå fremme.

En stund blev jeg siddende på den højryggede træstol og kiggede gennem de småsprossede ruder i håb om at få øje på mor. Hun burde snart være her, men man kunne aldrig vide. Hvis hun var blevet kaldt ud til noget alvorligt, kunne det godt tage tid.

Lidt efter blev jeg sulten og fandt noget brød som jeg skyllede ned med et krus mælk. Så ventede jeg igen mens mørket faldt på, og vinden tiltog i styrke.

Jeg var ikke bange for at være alene i hytten. Det havde jeg prøvet så tit, og jeg kendte lyden af grenene der skurrede mod taget. Jeg vidste også at den knagen man nogle gange hørte, bare var træværket der gav sig.

Med et lød en brølen ude fra stalden, og jeg kom i tanker om at det var ved at være malketid.

Det var Milli, vores ko, hende der sørgede for at vi altid havde mælk, ost og smør i huset, og hun skulle selvfølgelig malkes selvom mor ikke var hjemme.

Jeg rejste mig og slog et sjal om skuldrene. Så begav jeg mig ud i vinden og tusmørket.

2

I stalden

Blæsten flåede i min kjole. Jeg trak det uldne sjal tættere omkring mig og gik langs husmuren så hurtigt jeg kunne. Milli brølede igen, langtrukket og kaldende.

'Kom nuuu, kom nuuu ...' var det som om hun sagde.

Stalden var en faldefærdig bygning med tørv på taget som lænede sig op ad hyttens nordside. Jeg nåede den todelte dør og opdagede at den stod og klaprede mod karmen. Den plejede at være lukket med slåen, ja, den *burde* være lukket.

Havde den også været åben da jeg kom hjem?

Jeg huskede det ikke. Havde ikke lagt særligt mærke til stalddøren.

Hvem havde åbnet den uden at lukke efter sig?

Var det mor? Det lignede hende ikke. Hun lukkede altid.

Min mave knugede sig sammen. Hænderne var hårdt knyttet da jeg skubbede døren helt op.

Kniirk ...

Mor havde længe talt om at hængslerne skulle smøres, men vi havde ikke fået det gjort, og døren knirkede, så det kunne høres langt væk. Umuligt at gå lydløst ind, så hvis der var nogen som ikke skulle være her ...

Jeg prøvede at se gennem mørket der havde lagt sig i hver en krog af rummet. Hjertet slog hurtigere end normalt. Alligevel gik jeg et par skridt indenfor, og Milli muhede og overdøvede lyden af mine bare fødder mod det halmbestrøede lergulv.

„Lille ko,“ hviskede jeg og rakte ud efter hende. Hun drejede hovedet imod mig, og jeg mærkede et strejf af hendes våde, ru tunge mod fingrene.

Der duftede velkendt af ko og halm. Men også af noget fremmed. Det hang som en svag fært i luften, lidt som i Dokis smedje når han havde arbejdet og svedt.

Sved. Mandesved?

Et øjeblik var jeg helt stiv. Jeg trykkede mig tæt ind til Milli og trak vejret i små stød. Hvis der havde været nogen ... hvis han var her endnu ...

„Layna.“ Det var mors stemme. „Layna, er det dig?“

Det kom forsigtigt, nærmest bange. Slet ikke som den glade, energiske mor jeg kendte.

„Mor!“

Jeg for rundt om Milli, og dér var hun. Halvt siddende, halvt liggende i hjørnet hvor vi plejede at stille mal-kespanden. Den var væltet. Mor så også ud som om hun

var væltet, eller ... havde nogen skubbet hende?

„Mor, hvad er der sket? Hvorfor ligger du her?“

Jeg faldt på knæ ved siden af hende. Tog hendes hånd og kiggede efter tegn på at hun var kommet til skade.

Hun knugede mine fingre.

„Så du nogen udenfor?“

„Nej. Hvad ...“

„Har du været inde i huset?“

„Ja, jeg har siddet og ventet.“

„Skat, det er jeg ked af.“

Mor forsøgte at sætte sig mere op. Med min hjælp kom hun helt op at sidde, så hun lænede ryggen mod bræddevæggen.

„Jeg tror jeg slog hovedet.“ Hun rørte ved sit baghoved. „Ja, der er gået hul, og jeg har en forfærdelig hovedpine.“

„Men mor, hvem ...“

„Milli,“ sagde hun. „Hun skal malkes. Kan du gøre det? Jeg fortæller imens.“

„Muh ...“ kom det fra Milli som om hun forstod hvad mor sagde.

Hun havde selvfølgelig ret. Lige meget hvad der var sket, skulle vores ko malkes.

Jeg kom på benene, tog den væltede spand og satte mig på den trebenede malkeskammel. Milli muhede tilfreds da jeg tog fat, og snart stod mælken i tynde stråler ned i spanden.

Under normale omstændigheder ville jeg have nydt den fredelige stund med kinden mod den varme ko. Men ikke i dag. I dag var der hændt noget som havde slået vores rolige tilværelse i stykker.

„Jeg gik over for at se til Milli.“

Mors stemme lød dæmpet gennem tusemørket der var blevet tættere siden jeg kom ind i stalden.

Der var en lygte, men jeg ville ikke tænde den, for hvis der var lys herinde, kunne det ses udefra. Havde jeg tændt lys i huset? Det røg gennem mig som et stød. Men nej, det havde jeg ikke. Lys var noget der skulle spares på, og vi plejede ikke at tænde før det var mørkt.

„Og så hørte jeg skridt bag mig,“ fortsatte mor. „Jeg troede det var dig, men da jeg vendte mig, var det en fremmed. En mand. Jeg havde aldrig set ham før, men han havde lilla hår og bevægede sig hurtigt som en los. Før jeg nåede at reagere, havde han grebet fat i mig, og han ...“ Hendes stemme skælvede. „Åh, skat, han ville vide hvor du var.“

„Mig?“ Jeg var så paf at jeg helt glemte at malke.

„Ja. Han var fra Kytol. Jeg vidste det med det samme, alene på grund af håret. Ingen her på egnen har den slags hår, bortset fra ...“

Bortset fra mig. Jeg havde lilla hår selvom mor sagde at det var smukt lavendelfarvet når de andre børn drillede mig med det. Betød det at ...

„Sødeste Layna, jeg skulle have fortalt dig det for læn-

ge siden. Din far var fra Kytol, det er ham du har din hårfarve fra. Men den kytoler som var her, ville os intet godt, og selvom jeg sagde at der ikke var noget barn her, truede han alligevel med at komme tilbage, og ... så skubbede han mig så hårdt at jeg ramte væggen og besvime.

Jeg hørte mors ord. Men det var som om det hele var gået i stå, som om min hjerne stod stille. Min far var fra Kytol. Han havde lilla hår ligesom mig. Mor ville aldrig tale om ham, men nu havde hun gjort det. Fordi den kytoler havde været her og ... skubbet hende.

„Hvorfor ...“ begyndte jeg, men mor afbrød.

„Du må væk herfra, Layna. Før den mand kommer igen.“

Jeg havde nær væltet malkespanden. *Væk?*

Hvad mente mor dog? Det kunne jeg da ikke. Jeg var kun tretten, og piger på tretten rendte ikke alene rundt på landevejene. Og hvor skulle jeg gå hen?

Jeg tog den halvt fyldte spand og rejste mig. Klappede Milli som jeg plejede, og kom til at smile. Hvor fjollet af mig at tro at mor mente jeg skulle tage alene af sted. Hun ville selvfølgelig tage med. Vi ville rejse sammen, bort fra landsbyen og langt væk fra den kytoler så han aldrig mere kunne finde os.

„Sammen med dig,“ sagde jeg.

„Nej.“ Mor stablede sig med besvær på benene, og nu så jeg at hun humpede. „Jeg har forstuvet foden og kan

ikke gå ret langt. Du er nødt til at gå alene, skat. Jeg har en søster i Karvik kun to dagsrejser herfra, og hvis jeg tegner vejen for dig, kan du sagtens finde frem. Jeg skriver et brev til Vita som du får med.“ Hun lagde en hånd på min arm. „Kom, lad os gå ind i huset og gøre dig klar.“

„Nu? Men det er lige ved aften?“

„Ja, nu. Vi kan ikke vente. Manden kan komme tilbage når som helst, og så skal du være væk. Jeg ved du ikke er bange for mørke, Layna, og det skal vi benytte os af.“

„Men ...“

Det var sandt at jeg tit havde gået i skoven når det var mørkt. Men at gå helt til Karvik, det var noget andet. Hvad hvis jeg forvildes? Og hvad hvis kytoleren lurede derude og så mig når jeg forlod hytten?

„Du går som dreng, det er det sikreste.“ Mors stemme knækkede. „Så følger jeg efter når min fod er i orden, og jeg har fundet nogen der kan tage sig af Milli. Vi ses snart, det lover jeg.“

Af sted i mørket

Mor trådte et skridt tilbage og så kritisk på mig.

„Så er det fint. Man skal se godt efter for at opdage at du er en pige.“

Jeg kiggede i spejlet over servanten. Mit ansigt var smalt, og det så endnu smallere ud nu hvor mit lange hår var væk. Mor havde klippet det af lige under ørerne.

Jo, jeg lignede mere en dreng end en pige.

„Men du mangler noget.“ Hun tog en hue frem fra kommoden og gav mig den. „Det er nok bedst at du dækker dit hår.“

Mor havde ret. Det var håret der gjorde at jeg var nem at genkende. Godt nok var det alt for tidligt at gå med hue, men det var der ikke noget at gøre ved.

Jeg trak den grønne uldhue ned over ørerne og propede et par løse lokker fra pandehåret ind under den. Det så fint nok ud. Ingen ville lægge mærke til mit hår.

Imens pakkede mor en rygsæk med mad og vand sam-

tidig med at hun skottede mod døren, tydeligvis bange for at kytoleren kom tilbage.

Efter mig.

Hvorfor? Hvad ville han mig? Det havde sikkert noget at gøre med min kytolske far, men mor rystede på hovedet da jeg spurgte.

„Jeg ved det ikke, Layna. Jeg ved det virkelig ikke. Det er mange år siden din far var her sidst, og i al den tid har der ikke været nogen fra Kytol.“

Hun skyndede på mig og stak et stykke papir i min hånd hvor hun med streger og punkter havde tegnet landevejen og byerne ind. Oppe i højre hjørne havde hun lavet en klat og skrevet Karvik.

„Pas på det. Også brevet til Vita. Vi har ikke set hinanden i årevis, så ... det er vigtigt med brevet.“

Hun omfavnede mig hårdt og længe som om vi skulle være adskilt i meget lang tid. Men sådan var det jo ikke. Hun ville følge efter så snart hun kunne gå ordentligt på benet, det havde hun selv sagt. Og mor kunne man stole på, det vidste jeg. Hun holdt altid hvad hun lovede.

Efter at have presset mig ud ad vinduet på bagsiden af hytten landede jeg med et blødt bump i nogle våde bregner.

Det var meget mørkt, og vinden ruskede i trætoppene. Men jeg frøs ikke, for jeg var godt klædt på i bukser og et par bløde lærredssko som mor syede til mig sidste vinter.

Heldigvis kunne jeg stadig passe dem. Det ville snart blive koldere, og så var det godt at have noget på fødderne.

Desuden havde jeg min fars trøje på ... en tyk, ulden, brun en. Den duftede svagt af noget som måske var ham. Mor havde afkortet ærmerne, og jeg havde fået et smalt læderbælte om livet til at holde sammen på den.

Nu stod jeg i de våde bregner og så tilbage på mors ansigt.

Det så blegt og bekymret ud.

„Gå, Layna,“ hviskede hun, og jeg fornemmede igen hendes frygt. „Skynd dig at gå, og pas godt på dig selv.“

Hun tørrede sig over øjnene, og jeg sank den klump der var i min hals.

Så sent som i dag havde jeg drømt om at drage af sted og se hvad der gemte sig bag bakkerne. Men det skulle ikke have været sådan her og da slet ikke om aftenen. Hvis alt havde været normalt, ville jeg snart være på vej i seng. I stedet var jeg på vej ud i den mørke skov ... på vej ud i det ukendte.

Jeg vendte mig. Mor var ikke rolig før jeg var væk, så jeg måtte skynde mig, lige meget hvor tyk min hals føltes.

„Vent!“

Hendes hvisken lød hæst bag mig. Jeg drejede hovedet og så at hun rakte noget frem. Det lignede en stofpose, snøret til foroven. Hvad var nu det?

„Tag den.“ Mors stemme lød anspændt. „Jeg tror det måske er en amulet, og du får brug for al den beskyttel-

se du kan få.“

Jeg tog posen og stoppede den inden for trøjen. En amulet? Jeg anede ikke at mor havde den slags liggende.

„Fra din far,“ fortsatte hun. „Du skulle først have haft den når du blev fjorten, men du må hellere få den nu. Og skynd dig så af sted. Jeg elsker dig, skat.“

Tårerne var der igen, og jeg måtte blinke mine egne væk.

Fra min far? Havde han virkelig efterladt mig noget?

Jeg havde altid troet at han forlod mor før jeg blev født, men åbenbart var det ikke sådan det var sket. Han havde set mig og båret rundt med mig, og ...

Hvorfor havde mor aldrig fortalt det? Hvorfor havde hun i det hele taget undgået at tale om ham i alle de år? Og nu var det for sent at spørge.

Hun hviskede igen at jeg skulle gå, og i næste nu havde hun lukket skodden. Jeg var alene i mørket, og det var som om vindens susen i trækroneerne blev endnu kraftigere. Mine håndflader var fugtige, og hjertet dunkede som om der var flyttet en fugl ind i mit bryst.

Det var ikke den mørke skov jeg var bange for. Den kendte jeg, den var min ven. Nej, det var tanken om ky-toleren der havde overfaldet mor, tanken om at jeg kunne risikere at møde ham, at han måske stadig var i nærheden. Og så var det også lidt tanken om alt det ukendte.

Alene i verden. Klare mig selv.

I hvert fald indtil jeg nåede Vitas hus.

Mor havde aldrig talt om at hun havde en søster, og når de ikke havde set hinanden så længe, ville jeg så overhovedet blive godt modtaget?

Der løb en smal dyresti langs mosen, og jeg havde gået den vej så mange gange at jeg næsten kunne den i søvne. Kytoleren kendte helt sikkert ikke stien ... alligevel lyttede jeg opmærksomt mens jeg gik, og så mig rundt til alle sider. Et par gange så jeg mig også tilbage, og jeg kunne ikke længere se vores hytte.

Hvor var det underligt sådan at forlade den når det snart var nat. Nu gik mor i seng, og jeg skulle ikke ligge ved siden af hende som jeg plejede.

Det føltes forkert. Ja, det føltes lidt som om jeg var med i en drøm jeg lige om lidt ville vågne af.

Posen fra min far var stadig i sikkerhed under trøjen og lå som en lille, mystisk bule under det tykke stof. Jeg var fristet til at tage den frem, men blev enig med mig selv om at det var bedst at vente til det blev dag. Lige nu var det for mørkt til at man kunne se noget tydeligt.

Snart forlod jeg mosen og fortsatte ind gennem løvskoven. Her stod de store, gamle egetræer side om side med bøg og elm, og jeg fulgte stadig min barndoms stier. Det var trygt og velkendt, og det føltes som om skoven omsluttede mig og passede på mig.

Den og mørket. Jeg var den grå vandrør, ingen kunne se mig. Kun den ræv der pludselig krydsede mit spor og

standsede med den ene pote løftet.

Jeg standsede også med tilbageholdt åndedræt, og et øjeblik havde vi øjenkontakt. Så sprang ræven videre ind i krattet, og jeg var igen alene.

Da jeg nåede udkanten af skoven, stod jeg lidt og så ud over bakkedraget. Der var en anelse lysere her, og spredte stjerner tittede frem mellem de mørke skyer. En ugle tude-de i nærheden, og det var alt sammen meget hjemligt.

Dette var så langt som jeg nogensinde havde været. Her havde jeg ofte stået og set ned mod landevejen mens jeg forestillede mig at jeg fulgte den, over bakkerne og videre ud i verden.

Nu hvor jeg virkelig skulle af sted, føltes det ikke spændende som jeg havde troet, men mere sådan ... sært. Og også utrygt fordi tanken om kytoleren lurede i baghovedet.

Men jeg kunne klare det. Jeg ville finde vejen til Vitas hus, og så ville mor komme, og ...

Hun havde givet mig et uldent tæppe med som var surret fast til rygsækken. Jeg bandt rebet op og fandt et sted at lægge mig, godt skjult mellem nogle buske.

Nu gjaldt det om at få sovet, så jeg kunne være frisk til i morgen.